

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 149/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Ďurčatovou, Kollárova 35, Martin, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Martin č. k. 11 C 18/2011-574 z 20. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 18/2011-574 z 20. decembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplývajú tieto skutočnosti:

«V právnej veci žalobcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ) proti žalovanej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v konaní o zaplatenie časti kúpnej ceny vedenej na Okresnom súde Martin sp. zn. 11C/18/2011 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 20 % kúpnej ceny z kúpnej zmluvy, ktorou bola prevedená nehnuteľnosť nachádzajúca sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] zapísaná u Katastrálneho úradu Žilina, Správa katastra Martin na [REDAKOVANÉ], a to rodinný dom [REDAKOVANÉ] Okresný súd Martin v poradí už druhým rozsudkom zo dňa 22.07.2014 rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.900,- €, a to do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Žiline ako odvolací súd o odvolaní sťažovateľa a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 11C/18/2011 zo dňa 22.07.2014 v spojení s dopĺňacím rozsudkom sp. zn. 11C/18/2011 z 11.05.2015 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol a samostatným výrokom priznal žalovanej náhradu trov konania na súde prvej inštancie a na súde odvolacom v rozsahu 100 %.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len Najvyšší súd SR) uznesením sp. zn. 3 Cdo 105/2017 z 08.09.2017 dovolanie odmietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania...

Uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 11C/18/2011 z 19.10.2017 bola žalobcovi (sťažovateľovi) uložená povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 8.705,12 €, a to na účet jej právneho zástupcu do troch dní d právoplatnosti uznesenia. Okresný súd Martin v zmysle predloženého vyúčtovania trov právneho zastúpenia predloženého právnomu

zástupkyňou žalovanej priznal právnenému zástupcovi žalovanej odmenu za úkony právnej služby spolu 5.197,23 €. Okresný súd Martin ustálil odmenu za 1 úkon právnej služby vo výške 336,94 €, okrem štyroch úkonov právnej služby a to účasť na pojednávaní dňa 30.06.2011 v sume 88,39 €, písomne podanie zo dňa 18.08.2014 v sume 253,94 €, písomné podanie zo dňa 18.09.2014 v sume 237,34 € a písomné podanie zo dňa 27.07.2016 v sume 237,34 €. Ďalej Okresný súd Martin priznal žalovanej režijný paušál v sume 132,60 €, náhradu cestovných nákladov v sume 19,48 €, náhradu za stratu času v sume 52,04 € a 20% DPH zo sumy 5.401,35 € v sume 1.080,27 €. Okresný súd Martin uznesením priznal žalovanej právo aj na náhradu zaplateného súdneho poplatku za odvolanie zo dňa 24.04.2012 vo výške 1.029,50 € a za odvolanie proti rozsudku zo dňa 22.07.2014 vo výške 594,- €. A náhradu trov konania spočívajúcu v zaplatenom preddavku na trovy znaleckého dokazovania vo výške 600,- €.

Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť na Okresný súd Martin. Okresný súd uznesením sp. zn. 11C/18/2011-574 z 20.12.2017 sťažnosť sťažovateľa zamietol, pretože došiel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. základná hodnota tarifnej odmeny advokátov sa stanovuje podľa tarifnej hodnoty veci alebo práva, pričom tarifnou sa rozumie výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka. Podľa ustálenia Okresného súdu Martin „pokiaľ je teda vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho konania oceniteľné, potom sa táto čiastka považuje za základ pre tarifnú hodnotu.“ V uznesení Okresný súd Martin uviedol, že vo veci nariadil znalecké dokazovania, pričom znaleckým posudkom vypracovaným znalkyňou [REDAKOVANÉ] bola stanovená všeobecná hodnota nehnuteľnosti vo výške 85.800,- €. K ustáleniu hodnoty tarifnej odmeny advokáta Okresný súd Martin uviedol: „Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 12.01.2012 žalobca oznámil súdu, že nemá námietky proti uvedenému znaleckému posudku, čím sa predmet konania ustálil na 20% z tejto sumy, t.j. 17.160,- eur. Následne žalobca nenechal predmet konania.“ V poučení predmetného uznesenia Okresného súdu Martin je uvedené: „Proti tomu uzneseniu nie je prípustné odvolanie (§250 ods. 1 CSP).“ Z uvedeného vyplýva, že proti rozhodnutiu o náhrade trov konania nie je možné podať opravný prostriedok. ...

Podľa sťažovateľa Okresný súd Martin pri priznávaní výšky trov právneho zastúpenia žalovanej zvolil nesprávny a nespravodlivý postup, a navyše neprihliadol na osobitosti predmetného súdneho konania a najmä na priebeh súdneho konania. Okresný súd Martin pri vyčísľovaní trov právneho zastúpenia žalovanej konal v rozpore so zákonom a logickou úvahou, keď nevzal do úvahy tú skutočnosť, že predmetom bolo zaplatenie časti kúpnej ceny, ktorá v priebehu konania nebola stranami sporu ani súdom ustálená.

...sťažovateľ v podanej žalobe nešpecifikoval konkrétne výšku sumy, ktorej sa domáhal. Predmetom súdneho konania nebolo zaplatenie žiadnej konkrétnej sumy a teda ani sumy vo výške 17.160,- €. Okresný súd Martin v záhlaví uznesenia o výške náhrady trov konania vydaného vyšším súdnym úradníkom nesprávne uviedol predmet súdneho konania, pretože predmetom konania bolo zaplatenie časti kúpnej ceny.

Tvrdenie Okresného súdu Martin, že nakoľko sťažovateľ nemal námietky proti znaleckému posudku vypracovanému [REDAKOVANÉ], predmet konania sa ustálil na 20% zo sumy určenej znalkyňou, t.j. 17.160,- € je nesprávne, nepravdivé, svojvoľné a arbitrárne...

Napriek tomu, že hodnota žalobcom uplatňovaného nároku nebola ustálená žalovanou, resp. jej právna zástupkyňa si pri vypočítaní náhrady trov právneho zastúpenia vyčísľila za 1 úkon právnej služby sumu vo výške 336,94 €, ktorá vychádzala z tarifnej hodnoty vo výške 17.160,- €, čo predstavuje 20 % zo sumy 85.800,- €, ako ceny nehnuteľnosti, určenej znaleckým posudkom... znalkyne Ing. [REDAKOVANÉ]

Okresný súd Martin neskúmal či výška náhrady trov právneho zastúpenia vyčíslená žalovanou je v súlade s vyhláškou, s dobrými mravmi a najmä či bola určená správna tarifná odmena advokáta.

Z uvedeného vyplýva, že Okresný súd Martin pristúpil k ustáleniu predmetu súdneho konania len na základe náhrady trov vypočítaných právnu zástupkyňou žalovanej bez toho, aby ich náležitým spôsobom preskúmal a najmä v rozpore so svojimi tvrdeniami týkajúcimi sa ustálenia predmetu súdneho konania. Je zrejmé, že rozhodnutie Okresného súdu Martin o výške náhrady trov právneho zastúpenia je nepresvedčivé.

To že nedošlo k ustáleniu predmetu súdneho konania, t.j. sumy 17.160,- € preukazuje aj tá skutočnosť, že v súdnom konaní boli súdne poplatky za odvolania vyčíslené v rôznych sumách a to súdny poplatok vo výške 1.029,50 € zo sumy 17.160,- € a súdny poplatok

vo výške 594,- € zo sumy 9.900,- € a to, aj napriek tomu, že predmet konania a to zaplatenie časti kúpnej ceny nebol v priebehu súdneho konania zmenený. Na túto skutočnosť sťažovateľ v sťažnosti proti uzneseniu Okresný súd Martin upozornil. Okresný súd Martin sa však danou námietkou nezaoberal a ani ju v odôvodnení uznesenia pri oboznamovaní a preskúmvaní sťažnosti neuviedol.»

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 20 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 11C/18/2011-574 z 20.12.2017, porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Martin sp. zn. 11C/18/2011-574 z 20.12.2017 sa ruší a vec sa vracia súdu na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Martin je povinný zaplatiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia vo výške 390,50 € na účet právnej zástupkyne č. SK91 0900 0000 0003 5087 7144 vedený v Slovenskej sporiteľni a.s. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

7. Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom. Práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy). V súvislosti s nastolenou problematikou ústavný súd stabilne judikuje, že iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by totiž mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. IV. ÚS 170/08, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 64/09, IV. ÚS 182/09, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

8. Vo všeobecnosti k trovám súdneho konania ústavný súd opakovane judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania v zásade ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016).

9. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

10. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom ako žalobcom 9. novembra 2017 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 18/2011-557 z 19. októbra 2017 z dôvodu, že podľa jeho názoru okresný súd nesprávne stanovil základ pre výpočet tarifnej odmeny advokáta, v dôsledku čoho rozhodol o náhrade trov konania v nesprávnej výške.

11. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd uviedol:

«... *Súd po preskúmaní sťažnosti žalobcu dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná. Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 9 ods. 1 vyhlášky základná hodnota tarifnej odmeny advokátov sa stanovuje podľa tarifnej hodnoty veci alebo práva, pričom tarifnou hodnotou sa rozumie výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka. Pokiaľ je teda vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho konania oceniteľné, potom sa táto čiastka považuje za základ pre tarifnú hodnotu. Žalobca správne uvádza, že žalobou podanou dňa 16.03.2011 sa domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 20% kúpnej ceny z kúpnej zmluvy, ktorou bola prevedená nehnuteľnosť nachádzajúca sa v katastrálnom území Vrútky, zapísaná u Katastrálneho úradu Žilina, Správa katastra Martin na [REDAKOVANÉ], a to rodinný dom číslo [REDAKOVANÉ] avšak za účelom stanovenia všeobecnej hodnoty týchto nehnuteľností ku dňu 09.07.2010 súd nariadil znalecké dokazovanie. Znaleckým posudkom vypracovaným znalkyňou [REDAKOVANÉ] bola stanovená všeobecná hodnota nehnuteľnosti vo výške 85 800,- eur. Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 12.01.2012 žalobca oznámil súdu, že nemá námietky proti uvedenému znaleckému posudku, čím sa predmet konania ustálil na 20% z tejto sumy, t.j. 17 160,- eur. Následne žalobca nemenil predmet konania. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že v konaní boli vykonané dva znalecké posudky súd uvádza, že predmetom konania je zaplatenie tejto sumy, nie nehnuteľnosť, preto jej neskoršie rôzne ocenenie nemá samo o sebe vplyv na tarifnú hodnotu veci. Zároveň súd poukazuje aj na podanie žalobcu označeného ako „Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného“ zo dňa 23.07.2012, v ktorom si vyčíslil náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní 1 úkon právnej služby á 336,94 čiže zo sumy 17 160,- eur.*

...S ohľadom na vyššie uvedené má súd za to, že sťažnosť podaná žalobcom proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktorým bola určená výška trov konania nie je dôvodná, preto súd túto sťažnosť v súlade s ust. § 250 ods. 1 CSP zamietol.»

12. Opisované vybočenie zo štandardov riadneho súdneho konania, resp. intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd ústavný súd v napadnutom uznesení vzhľadom na predmet rozhodovania okresného súdu (rozhodovanie

o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola uložená povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 8 705,12 €) nenašiel. Rovnako odôvodnenie napadnutého uznesenia najmä v tom smere, keď okresný súd vychádzal pri určení výšky náhrady trov konania zo všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti určenej znaleckým posudkom, je ústavne udržateľné a nevykazuje známky arbitrárnosti.

13. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľa, s ktorými sa nestotožnil, a preto okresný súd zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 18/2011-557 z 19. októbra 2017, ktorým okresný súd rozhodol o výške náhrady trov konania tak, že mu ako uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 8 705,12 €. Napadnuté uznesenie okresného súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho sťažnosti z 9. novembra 2017 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 18/2011-557 z 19. októbra 2017 ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne

dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia a priznanie náhrady trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2018